

LUKAS 5 : 5. „OP U WOORD SAL EK DIE NET LAAT SAK”.¹

Gemeente van Jesus Christus,

Toe die apostel Paulus, daar op die strand van Milete afskeid geneem het van die ouderlinge van die gemeente van Éfese, het hy onder meer ook hierdie woorde uitgespreek, dat hy nou „gebind deur die Gees na Jerusalem gaan”. So ’n gebondenheid waarin ek die roepstem van die groot Sender herken het my tot u gebring om hier die bediening van Woord en Sakramente in u midde te aanvaar. Paulus het meer gesê, nl. „en watter dinge my daar sal oorkom weet ek nie”. Daardie woorde sou ek ook myne kan maak. Allerlei gedagtes en gewaarwordinge en gevoelens maak hulle van my meester, u kan hulle wellic beter aanvoel as wat ek dit onder woorde kan bring. As ons terugkyk agtertoe dan is daar dankbaarheid en ook weemoed, omdat ons veel wat goed en mooi is moes agter laat in ons vorige gemeente. As ek vanmôre rondom my kyk, dan skep ek moed as ek ook die plek wat vir my so bekend is, en verder so baie bekende gesigte hier sien. Dit is net ’n kwarteeu dat ek vir die eerste keer my plek in hierdie gebou, toe nog as student ingeneem het. Hoe dikwels was die Heer ook in hierdie heiligdom, hier waar sy some die tempel menigmaal gevul het, een van die plekke van sy heerskappy. Voor ons die nuwe gemeente, maar voor ons ook die ou Bybel, en bo ons dieselfde oop hemel, dieselfde troue God en Vader, en by ons en in ons dieselfde liefdevolle en vriendelike Heiland wat gister en vandag en in ewigheid dieselfde bly. Hy bestuur die weë en gange van elkeen van ons. Hy is die groot opdraggewer en sender. Hy spreek en ons moet luister. Daarom hoor u ook nie vanmôre ’n ontvouing van ’n werkprogram, of van die voornemens en planne vir die toekoms nie—daaroor lag Hy wat in die hemel woon. Nee, ons kom saam om te luister na Hom wat hier in ons midde staan. Hy wat die hart van die gemeente is, die hart van die Evangelie, die hart van die Vader, na Jesus Christus wat mag het om sy woord waar en werklik te maak, daar by die See van Galilea, tweeduisend jaar gelede, netsowel hier in Pretoria, nou, vandag, môre en in die toekoms. Ons kom om te luister na sy woord, in gehoorsaamheid aan daardie woord. En die woord keer nie leeg na hom terug nie, maar doen wat Hom behaag en is voorspoedig in alles waartoe Hy dit stuur.

Op u woord sal ek die net laat sak. ’n Buitegewoon merkwaardige dag was dit in die lewe van Simon Petrus, waar ons teksverhaal van spreek. Daar aan die oewer van die see van Tiberias staan Jesus, en om

¹) Intreepreek gehou op 27 Maart 1949 in die Ned. Herv. Kerk van Pretoria, afgestaan op versoek van die Redaksie.

Hom 'n skare wat aandrang om die Woord van God te hoor. Dit reeds is iets buitengewoons. Die skare wat aandrang om Gods woord te hoor is iets seldsaams. Die Heiland was in 'n skuit, 'n endjie van die oewer af, en so het hy hulle geleer—'n skuit as preekstoel, ook al weer so'n opvallende ding. Rondom Jesus 'n skare van geesdriftige luisteraars, en daarnaas 'n paar disipels van Jesus, wat besig is om hulle nette uit te spoel; hulle gaan aan met hulle gewone alledaagse werk. Jesus leer en sy disipels spoel nette uit. Dit is tog wel onbehoorlik, sou ons sê, waarom liever nie bietjie wag nie. Toe Jesus klaar het met sy onderrig wend hy hom na Petrus, onverwags, en sê tot hom: Vaar uit na die diep water en laat julle nette sak om te vang. En Petrus het opgeskrik uit sy oorpeinsing, daar waar hy en die ander besig was om hulle nette uit te spoel. 'n Hele lang nag deur het hulle geswoeg, die nette uitgegooi, weer opgetrek en elke keer weer opnuut die teleurstelling—vannag niks. So het die een troostelose uur na die ander verbygekrui, die hele nag deur niks gevang. En nou is hulle besig om die nette uit te spoel, dit is ook maar 'n vervelige werk, veral na so'n nag as wat net verby is. Maar hulle het amper klaar, dit sal nie meer lank duur nie, dan is hulle nette skoon en kan hulle gaan slaap en uitrus. En nou plotseling hierdie woord van Jesus. Dit roep weer terug tot die droewe werklikheid as Jesus aan Petrus sê om weer te gaan visvang. Die woord wek by Petrus inwendige stryd en verset op. Nou, op hierdie uur gaan visvang, nou dat die son al skyn oor die waters van die meer! En Petrus spreek uit wat daar leef in die vissershart. Jesus is wel 'n Meester, Jesus ken die dinge van die Koninkryk van God, Hy ken die timmermansvak, maar van visvang kan Hy hulle nie iets leer nie, in daardie bedryf het hulle immers grootgeword. Dit is tevergeefs, hopeloos om nou helder oordag, te gaan en dan nog boonop na so 'n nag waarin hulle niks gevang het nie. Nou weer op die water by die stralende son. Dit is vantevore reeds gedoem tot 'n mislukking en moet noodwendig uitloop op teleurstelling. Aan al daardie oorlegginge gee Petrus eerlik uiting as hy sê—Meester ons het die hele nag deur hard gewerk en niks gevang nie. Die ondervinding ook van die afgelope nag, by hulle jarelange ervaringe sê: Moet dit nie doen nie. Jesus sê: Julle moet. Petrus swyg nie, hy dink, hy sal dit doen, hy sal gehoorsaam. Here, op u woord sal ek die net laat sak. Daar het u Petrus in sy kinderlike, opwellende onmiddellike gehoorsaamheid, sy blinde vertrouwe waarvan hy meermale blyk gee in sy latere lewe. Eenmaal ook op hierdie selfde see, toe hy enkel en alleen, uitsluitlik op die woord van die Heer uitgeklim het en oor die golwe aangewandel het na Jesus toe. Wat op daardie oomblik in sy gemoed omgegaan het kan ons so weergee—Heer, wat U van my vra, daar verstaan ek niks van nie, dit bots met my ervaring, dit is in stryd met alle verwagtings, met alle reëls, dit is gans en al onmoontlik, Maar U het dit gesê en nou sal ek dit doen. Met u woord waag ek dit, op die krag van u woord doen ek dit en die uitslag is vir u rekening.

En daar gaan hulle, welig sonder ontbyt, hulle nette so te sê skoon, moeg en vaak na die nag se inspanning, net met die sekerheid van Jesus se woord.

Hier het ons gehoorsaamheid. Dit is die onvoorwaardelike gehoorsaamheid waarsonder niemand kan waag om op die diep water te gaan nie. 'n Gehoorsaamheid wat nie vra, is daar kans, is dit moontlik, is dit redelik, maar 'n gehoorsaamheid wat dit waag en aandurf in 'n skynbaar roekelose en onredelike vertrouwe enkel op sy woord. Die mislukking van die verlede belemmer hom nie in sy voornemens nie. Die hele nag gewerk, niks gevang nie, en nou weer opnuut begin. Maar Petrus laat hom nie van sy koers afbring nie. U sê dit Heer, ek neem u woord aan, ek neem U op u woord en daarom—Op u woord sal ek. Ek stel my voor dat Petrus uitgevaar het, 'n totaal ander man. In sy hart het dit bly naklink: Die Heer het so gesê, dus dit gebeur so. In ons lewe gebeur dit so dikwels dat ons 'n taak aanpak met suiwer en edel motiewe, en hoe verder ons gaan, hoemeer vloei daardie suiwerheid daaruit weg, wat begin word in die gees eindig dikwels in die vlees. Wat ons aanpak in ware toewyding aan Jesus Christus, set ons voort, nouja omdat ons dit gister en eergister dit ook al gedoen het, omdat dit al gewoonte by ons geword het. En so gaan ons aan. Ons hart is uit ons diens en daarmee wyk ook die seën uit ons diens. Dog as ons die oor skerp om te luister en te bly luister, die oë ophou om op God te let, moeg of nie moeg nie, met of sonder teleurstellings en doen soos Hy sê, dan is ons arbeid en kan ons arbeid nooit tevergeefs wees nie.

U weet hoedat dit alles afloop en hoedat die Heiland Simon Petrus en die ander roep om apostels te word, met die woorde—moenie vrees nie, van nou af sal jy mense vang.

Mense vang, die net laat sak om sondaars te vang vir die Koninkryk van God. Dit lyk 'n onbegonne saak, 'n saak waaraan baie mense nie meer glo nie. Om prediker te wees van die Evangelie, om die boodskap van genade in hierdie genadelose wêreld uit te dra, lyk na 'n hopelose werk. Trouens dit is ook ontsaglik moeilik omdat swakheid en sonde hulle ook daarin laat geld. Visser van mense, dienskneg van die groot Koning, van wie die skare getuig, en daarby ook ons eie natuurlike hart—ons wil nie dat Hy oor ons heers nie, daarvoor is nodig krag en moed en vertrouwe. Dit is 'n taak waarteen 'n mensekind opsien.

Visvang, dit is 'n kalm en rustige werk, wat geskied sonder ophef en geraas. Swygend is die visser aan sy werk besig. Sy net gly geruisloos die diepte in. Geen onnodige drukte om die visse skrik te maak nie. Die visse is sku, net so die siel van 'n mens. Die siel word nie gevang deur donderende dinge en woorde nie, maar word slegs ingesluit deur die stil-werkende net van die Evangelie. So is die Evangelieprediking 'n werk wat alleen met heilige skroom en vrees verrig kan word. Evangelieverkondiging is nie propaganda maak nie. Propaganda maak, dit is om te ywer en jou in te span vir een of ander saak, of idee, of groep of

vereniging of party, dit is om jou met alle kragte daarop te werp. En dit is die lynregte teëstelling van die heilige werk van Evangelieprediking. Rustig moet ons predik en die Evangelie bring. Ons moet besef dat dit nie ons fluks en besige hande is wat die siele uit die donker dieptes van die wêreldsee uithaal nie. Dit is die werk van die Evangelienet wat afgly in die waters. Maar ons moet glo dat sodra ons die net laat sak het, ons getuienis gebring het, God die net van ons oorneem om sy werk daarmee te doen, daar, diep, waar ons hande nie kan bykom nie. Hy werk daar waar ons nie kan sien of bykom nie. Waar ons oog nie kan sien nie, daar sien Hy die visse raak en dryf hulle in die uitgespreide net. Die man in die skip sien dit nie. Hy kan die werk nie vertraag of bevorder nie. Hy glo en vertrou dat daar in die diepte 'n onsigbaar-werkende hand is wat besig is om te doen, wat hy in die skip nie vermag nie. Die visser se werk is om die net te laat sak en die net voort te trek.

Baan na baan en strook na strook het die uitgespreide net die vis aangejaag, met reëlmatigheid en orde is dit gedoen. So is die uitgestrektheid deursoek. Netso kan ons die Evangelie nie oral tegelyk bring nie. Ons moet die net trek deur elke waterstrook om daaruit voort te bring wat daarin roer en leef en beweeg. Dit is baie maal verleidelik om die plek uit te soek waar ons meen dat volop vis is, waar die opbrengs en resultate gou tevrede stel. Vir die voorganger van die gemeente is dit gevaarlik. Daar is behoefte in alle kringe van die samelewing, in alle kringe van die gemeente. Die kind vra 'n ander taal as die geleerde, die eenvoudige 'n ander as die ontwikkelde. Paulus het gespreek in die sinagoge maar ook op die Areopagus, vir Jode en vir Grieke; hy het gespreek met sy medegevangenes maar ook met die bewaarders. Hy het gespreek met die gewone mense, getuig voor Agrippa en sy stem verhef in die huis van die keiser. Hoedat hy hom al aangepas het by sy omgewing en by sy hoorders altyd was dit met die opgehewe kruis, want hy het geweet dit is 'n krag van God tot saligheid. Dit is die manier om ons werk te doen, dan word niemand oorgeslaan nie. Die net moet laat sak word en getrek word deur elke diepte, waarin menseharte klop, elke diepte waar daar gevang kan word vir die koninkryk van die hemele.

Wat is nou die resultaat van die arbeid? Jesus gee self antwoord op die vraag en sê dat in een net van elke soort bymekaargebring geword. Van elke soort! Mens sou dit kon verstaan van allerhande mense, wat plek kry in die koninkryk, kinders en oumense, geleerdes en ongeleerdes, rykes en armes. Almal het dieselfde sondaarshart en vind vrede vir hulle siel aan die voet van dieselfde kruis. Maar hierdie saamvoeging is nie bedoel nie. Op 'n ander plek lig Jesus toe wat verstaan moet word onder elke soort.

Daar is goeie visse bestem vir die gebruik en ander visse, onreines, wat bestem is om weggewerp te word. So is die resultaat dan dat goeies en slegtes omsluit word deur die een net van die Evangelie. Beide word

daarin saamgetrek. Gods woord keer nie leeg terug nie. Waar die Evangelie verkondig word en die skare saamkom om Sy eer te soek en Sy lof te sing, is dit mooi, al rys die lofsang ook nie by almal uit die diepte van die hart nie. Dit is nog geen rede om ontmoedig te word nie. Waar die net laat sak word en vol vis is as hy opgetrek word, is dit 'n heerlike werk. Mag dit gebeur dat die net minder inhou as wat ons graag wil sien of as wat ons verwag, dan nog mag ons nie moed opgee nie. Sy gedagtes is hoër as ons gedagtes.

Ons werk is om die net te laat sak, ons moet die boodskap van vrede uitdra, die goeie tyding bring. Onder die arbeid is daar die wat sover kom om te roem in Christus, daarvoor kan ons God dank. Die net mag vol wees, die kerk mag vol wees. Die skeiding is nie ons werk nie. Die net word skoongemaak, eenmaal, aan die strand van die ewigheid. Die eindresultaat is by Hom bekend. Vir ons geld—Op u woord sal ek die net laat sak.

So, gemeente, sien ons die taak. So aanvaar ons die taak. So hoop ons die taak onder u voort te set, en as die oomblik van losgord eenmaal aanbreek mag dit dan nog so wees. Op u woord sal ek die net laat sak, op u woord, maar dan ook in der waarheid—Op U woord. Amen.

E. S. MULDER.
